

Άγιος Γεώργιος ο Μεγαλομάρτυρας και Τροπαιοφόρος

/ [Βίοι Αγίων](#)

Ο Άγιος Γεώργιος ο Μεγαλομάρτυρας και Τροπαιοφόρος, εορτάζεται από την Εκκλησία μας στις 23 του Απρίλη. Εάν όμως το Πάσχα πέφτει μετά τις 23 Απρίλη, τότε εορτάζεται την επόμενη μέρα του Πάσχα (Δευτέρα της Διακαινησίμου).

**Έχθροὺς ὁ τέμνων Γεώργιος ἐν μάχαις,
Ἐκὼν παρ' ἐχθρῶν τέμνεται διὰ ξίφους.
Ἦρε Γεωργίου τρίτη εἰκάδι αὐχένα χαλκός.**

Ο λαοφιλής Άγιος Γεώργιος ο μεγαλομάρτυρας και Τροπαιοφόρος γεννήθηκε περίπου το 275 μ.Χ. στην Καππαδοκία, από γονεὶς χριστιανούς. Ο πατέρας του, μάλιστα, πέθανε μαρτυρικά για το Χριστό όταν ο Γεώργιος ήταν δέκα χρονών. Η μητέρα του τότε τον πήρε μαζί της στην πατρίδα της την Παλαιστίνη, όπου είχε

και τα κτήματα της. Όταν έγινε 18 χρονών, στρατεύθηκε στο ρωμαϊκό στρατό. Αν και νέος στην ηλικία, διεκπεραίωνε τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις τέλεια. Όλοι τον θαύμαζαν για το παράστημα του. Γι' αυτό, γρήγορα τον προήγαγαν σε ανώτερα αξιώματα και του έδωσαν τον τίτλο του κόμη και ο Διοκλητιανός τον εκτιμούσε πολύ.

Ομολογητής

Από την εποχή του αυτοκράτορα Δεκίου μέχρι την εποχή που ανέβηκε στον θρόνο ο Διοκλητιανός, το 283 μ.χ., η Χριστιανική Εκκλησία μεγάλωσε πάρα πολύ, γιατί επικρατούσε ειρήνη. Οι Χριστιανοί πήραν πολλές δημόσιες θέσεις, έκτισαν πολλούς και μεγάλους ναούς, διάφορα σχολεία και οργάνωσαν την διοίκηση και τη διαχείριση των εκκλησιών και της φιλανθρωπίας.

Ο Διοκλητιανός αρχικά εργάστηκε για την οργάνωση του κράτους του. Προσέλαβε στρατηγούς για βοηθούς του που τους ονόμασε αυτοκράτορες και Καίσαρες κι αφού πέτυχε να υποτάξει τους εχθρούς του κράτους και να σταθεροποιήσει τα σύνορα του, στράφηκε στα εσωτερικά ζητήματα. Δυστυχώς, στράφηκε εναντίον της Χριστιανικής Θρησκείας για να ανορθώσει την ειδωλολατρία. Γι' αυτό το λόγο λοιπόν, κάλεσε τους βοηθούς του Καίσαρες το 303 μ.χ. και τους στρατηγούς στην πρωτεύουσα του ανατολικού Ρωμαϊκού κράτους σε τρεις γενικές συγκεντρώσεις. Ανάμεσα τους βρισκότανε και ο 28χρονος Γεώργιος, που διακρίθηκε πολλές φορές στους πολέμους.

Συγκεντρώθηκαν λοιπόν όλοι, για να πάρουν αποφάσεις για την εξόντωση και τον αφανισμό της Χριστιανικής πίστης. Πρώτος μίλησε ο Διοκλητιανός και επέβαλε σε όλους ν' αναλάβουν τον εξοντωτικό αγώνα εναντίον του Χριστιανισμού. Όλοι υποσχέθηκαν ότι θα καταβάλουν κάθε προσπάθεια, για να εξαλείψουν την Χριστιανική Θρησκεία από το Ρωμαϊκό κράτος. Τότε ο γενναίος Γεώργιος σηκώθηκε και είπε: «Γιατί, βασιλιά και άρχοντες, θέλετε να χυθεί αίμα δίκαιο και άγιο και να εξαναγκάσετε τους Χριστιανούς να προσκυνούν και να λατρεύουν τα είδωλα»; Και διακήρυξε την αλήθεια της Χριστιανικής Θρησκείας και την Θεότητα του Χριστού.

Μόλις τέλειωσε, όλοι συγχυστήκανε μ' αυτή την ομολογία του και προσπάθησαν να τον πείσουν να μετανοήσει για όσα είπε, καταπραΰνοντας έτσι και τον Διοκλητιανό. Αλλά ο Γεώργιος ήταν σταθερός και με θάρρος διακήρυξε την Χριστιανική του πίστη.

Στη φυλακή

Οργισμένος ο Διοκλητιανός διέταξε να τον κλείσουν στην φυλακή και να του περισφίγξουν τα πόδια στο ξύλο και αφού τον ξαπλώσουν ανάσκελα, να βάλουν

πάνω στο στήθος του μεγάλη και βαριά πέτρα.

Το άλλο πρωί ο Διοκλητιανός διέταξε να του παρουσιάσουν τον Γεώργιο για να τον ανακρίνει . Και πάλι αυτός έμεινε ακλόνητος στην ομολογία του και παρ' όλες τις κολακείες και τις υποσχέσεις του αυτοκράτορα διακήρυττε την πίστη του και μιλούσε για τους ουράνιους θησαυρούς. Ο Διοκλητιανός οργίστηκε από τα λόγια του και διέταξε τους δήμιους να δέσουν τον Άγιο σε ένα μεγάλο τροχό για να κομματιαστεί το σώμα του. Μάλιστα ειρωνεύτηκε την ανδρεία του Αγίου και τον κάλεσε να προσκυνήσει τα είδωλα. Ο Γεώργιος ευχαρίστησε τον Θεό που τον αξίωνε να δοκιμαστεί και δέχτηκε με ευχαρίστηση να υποστεί το φοβερό αυτό μαρτύριο, που χώριζε σε μικρά λεπτά κομμάτια ολόκληρο το σώμα του, επειδή γύρω γύρω από τον τροχό υπήρχαν μπηγμένα κοφτερά σίδερα, που μοιάζανε με μαχαίρια. Πραγματικά μόλις ο τροχός κινήθηκε τα κοφτερά σίδερα άρχισαν να κόβουν το σώμα του. Τότε ακούστηκε μια φωνή από τον ουρανό που έλεγε : «Μη φοβάσαι, Γεώργιε, γιατί εγώ είμαι μαζί σου» και αμέσως ένας άγγελος ελευθέρωσε τον Άγιο, λύνοντας τον από τον τροχό και θεραπεύτηκε όλο το καταπληγωμένο σώμα του.

Ο Γεώργιος αφού απέκτησε το θαυμάσιο παράστημα του, με όψη αγγελική, παρουσιάστηκε στον Διοκλητιανό που είχε πάει με άλλους να κάνει θυσία. Μόλις τον είδαν έμειναν όλοι έκθαμβοι και απορημένοι. Μερικοί δε ισχυριζόντουσαν ότι είναι κάποιος που του μοιάζει και άλλοι ότι είναι φάντασμα. Καθώς όμως σχολιάζανε το γεγονός, εμφανίστηκαν μπροστά στον βασιλιά δύο από τους αξιωματικούς του, ο Πρωτολέοντας και ο Ανατόλιος (βλέπε 23 Απριλίου) με χίλιους στρατιώτες και ομολόγησαν την πίστη τους στον Χριστό. Ο Διοκλητιανός θύμωσε τόσο που έγινε έξαλλος και διέταξε να τους σκοτώσουν, πράγμα που έγινε αμέσως.

Έπειτα διέταξε να γεμίσουν αμέσως ένα λάκκο με ασβέστη και νερό και αφού ρίξουν μέσα τον Γεώργιο, να τον αφήσουν μέσα τρεις μέρες και τρεις νύχτες έτσι που να διαλυθούν και τα κόκκαλα του.

Πραγματικά οι δήμιοι ρίξαν τον Άγιο στον ζεματιστό ασβέστη και κλείσανε το στόμα του λάκκου. Μετά από τρεις μέρες ο Διοκλητιανός έστειλε στρατιώτες να ανοίξουν το λάκκο. Με μεγάλη τους έκπληξη όμως βρήκαν τον Γεώργιο όρθιο, μέσα στον ασβέστη και προσευχόταν. Το γεγονός εντυπωσίασε και προκάλεσε θαυμασμό και ενθουσιασμό στο λαό, που φώναζε: «Ο Θεός του Γεωργίου είναι μεγάλος». Ο Διοκλητιανός ζήτησε εξηγήσεις από τον Γεώργιο, που έμαθε τις μαντικές τέχνες και πως τις χρησιμοποιεί. Ο Γεώργιος τότε του απάντησε ότι τα γεγονότα ήταν αποτέλεσμα της θείας χάρης και δύναμης και όχι μαγείας και γοητείας.

Ο Διοκλητιανός οργισμένος διέταξε να του φορέσουν πυρακτωμένα παπούτσια με σιδερένια καρφιά και τον εξαναγκάσουν να περπατά. Ο Άγιος προσευχόταν και περπατούσε χωρίς να πάθει τίποτα. Πάλι διέταξε να τον φυλακίσουν και σκέφτηκε να φωνάξει του άρχοντες για να συσκεφτούν τι έπρεπε να κάμουν στον Γεώργιο. Και αφού τον δείρανε τόσο πολύ με μαστίγια και καταπλήγωσαν ολόκληρο το σώμα του Αγίου, τον παρουσίασαν στον Διοκλητιανό, που έμεινε έκπληκτος βλέποντας τον Γεώργιο να λάμπει σαν Άγγελος. Σκέφτηκε, λοιπόν, ότι το φαινόμενο αυτό οφειλόταν στις μαγικές του ικανότητες. Γι' αυτό κάλεσε τον μάγο Αθανάσιο (βλέπε 23 Απριλίου), για να λύσει τα μάγια του Γεωργίου.

Αβλαβής από το δηλητήριο

Ήλθε, λοιπόν ο μάγος Αθανάσιος, κρατώντας στα χέρια του δύο πήλινα αγγεία, όπου υπήρχε δηλητήριο. Στο πρώτο αγγείο το δηλητήριο προξενούσε τρέλα, ενώ στο δεύτερο τον θάνατο.

Αμέσως οδήγησαν τον Άγιο στον Διοκλητιανό και στον μάγο Αθανάσιο. Ο βασιλιάς διέταξε να του δώσουν να πει το πρώτο δηλητήριο. Ο Άγιος χωρίς δισταγμό ήπια το δηλητήριο του πρώτου δοχείου, αφού προηγουμένως προσευχήθηκε, λέγοντας: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ο Θεός ημών, ο ειπών καν θανάσιμον τι πίωτιν, ου μη αυτούς βλάψει, θαυμάστωσον νυν τα ελέη σου». Και δεν έπαθε απολύτως τίποτα!

Μόλις είδαν ότι δεν έπαθε απολύτως τίποτα, ο βασιλιάς διέταξε να του δώσει ο μάγος και το δεύτερο αγγείο. Το ήπια και αυτό χωρίς να πάθει το παραμικρό. Τότε όλοι έμειναν έκπληκτοι από αυτό το θαύμα. Ο Διοκλητιανός εξακολουθούσε να επειμένει ότι για να μην πεθάνει ο Γεώργιος είχε δικά του μάγια. Ο μάγος Αθανάσιος που ήξερε πόσο δραστικά ήταν τα δηλητήρια, αφού γονάτισε μπροστά στον μάρτυρα, ομολόγησε την πίστη του στον αληθινό Θεό. Τότε ο Διοκλητιανός διέταξε και φόνευσαν τον Αθανάσιο αμέσως. Εκείνη την στιγμή έφθασε και η γυναίκα του Διοκλητιανού Αλεξάνδρα (βλέπε 21 Απριλίου), που ομολόγησε την πίστη της στον αληθινό Θεό. Και ο σκληρός και άκαρδος Διοκλητιανός διέταξε να

την φυλακίσουν και την επομένη να της κόψουν το κεφάλι. Η Αλεξάνδρα ενώ προσευχόταν στην φυλακή, παρέδωσε την ψυχή της στα χέρια του Θεού.

Το μαρτυρικό τέλος του Αγίου

Ο Άγιος Γεώργιος κλείστηκε στην φυλακή και την νύκτα είδε στ' όνειρο του τον Χριστό, που του ανάγγειλε ότι θα πάρει το στεφάνι του μαρτυρίου και θα αξιωθεί της αιωνίου ζωής. Σαν ξημέρωσε διατάχτηκαν οι στρατιώτες από τον ο Διοκλητιανό να παρουσιάσουν μπροστά του τον Άγιο. Πραγματικά ο Άγιος βάδιζε γεμάτος χαρά προς τον βασιλέα, επειδή προγνώριζε ότι έφτασε το τέλος του. Μόλις λοιπόν τον αντίκρισε ο Διοκλητιανός, του πρότεινε να πάνε στον ναό του Απόλλωνα για να θυσιάσει στο είδωλο του. Όταν μπήκε ο Άγιος στον ναό, σήκωσε το χέρι και αφού έκανε το σημείο του σταυρού διέταξε το είδωλο να πέσει. Αμέσως τούτο έπεσε και έγινε κομμάτια.

Ο ιερέας των ειδώλων και ο λαός τόσο πολύ θύμωσαν, που φώναζαν στον βασιλέα να θανατώσει τον Γεώργιο. Ο Διοκλητιανός έβγαλε διαταγή και του έκοψε το κεφάλι.

Ο πιστός υπηρέτης του Αγίου, Πασικράτης, εκτελώντας την επιθυμία του Αγίου, παρέλαβε το Άγιο λείψανο του Μάρτυρα μαζί με αυτό της μητέρας του Αγίας Πολυχρονίας (βλέπε 23 Απριλίου) και το μετέφερε στη Λύδδα της Παλαιστίνης. Από εκεί, όπως βεβαιώνουν οι πηγές, οι Σταυροφόροι πήραν τα ιερά λείψανα της Αγίας Πολυχρονίας και τα μετέφεραν στη Δύση.

Κατά την Εκκλησία μας, ο ένδοξος αυτός μεγαλομάρτυρας είναι ο μαργαρίτης ο πολύτιμος, ο αριστεύς ο θείος, ο λέων ο ένδοξος, ο αστήρ ο πολύφωτος, του Χριστού οπλίτης, της ουρανίου στρατιάς ο συνόμιλος.

Τα θαύματα του Αγίου

α) Η μεταφορά της κολώνας

Μια γυναίκα αγόρασε μια κολώνα και δεν μπορούσε να την στείλει στην Ρώμη που κτιζόταν εκεί μια εκκλησία του Αγίου Γεωργίου. Είδε λοιπόν στο όνειρο της τον Άγιο, που μαζί της σήκωσε την κολώνα και την έριξαν στην θάλασσα. Η κολώνα βρέθηκε στην Ρώμη με μια επιγραφή να τοποθετηθεί στο δεξί μέρος της εκκλησίας.

β) Σωτηρία ενός αιχμαλώτου στρατιώτη

Στην Παμφλαγονία του Πόντου τιμούσαν πολύ τον Άγιο και μάλιστα είχαν κτιστεί προς τιμή του πολλοί ναοί. Όλοι τιμούσαν τον Άγιο τόσο ώστε κάθε οικογένεια να δίνει το όνομα του σ' ένα από τα αρσενικά παιδιά της. Τούτο συνέβη και σε μια ευσεβή οικογένεια. Μεγάλωσε το παιδί της που ήταν φρόνιμο, ηθικό, συνετό, και όταν έγινε είκοσι χρόνων τον κάλεσαν στο στρατό. Στις μάχες που έγιναν εναντίον

των βαρβάρων πολλοί Χριστιανοί μεταξύ των οποίων και ο νεαρός Γεώργιος, έπεσαν σε ενέδρα, και από αυτούς άλλους έσφαξαν, άλλους έκαμαν υπηρέτες και άλλους πώλησαν δούλους. Ο Γεώργιος έγινε υπηρέτης κάποιου αξιωματικού, που τον εκτίμησε πολύ.

Οι γονείς του Γεωργίου για ένα ολόκληρο χρόνο πενθούσαν και έκλαιγαν απαρηγόρητοι για το χαμένο τους παιδί. Καθημερινά πήγαιναν στην εκκλησία και γονατιστοί παρακαλούσαν θερμά τον Θεό να τους φανερώσει τι απέγινε το αγαπημένο τους παιδί.

Αλλά και ο Γεώργιος από την εξορία του προσευχόταν στον Θεό να τον απαλλάξει από την σκλαβιά και να τον αξιώσει να συναντηθεί με τους αγαπημένους του γονείς. Πέρασε λοιπόν ένας χρόνος από τότε που εξαφανίστηκε. Έφθασε μάλιστα και η γιορτή του Αγίου και οι γονείς, που πάντα είχαν την ελπίδα ότι το παιδί τους ζει, κάλεσαν τους συγγενείς τους για δείπνο.

Εκείνη την ημέρα ο αξιωματικός του Γεωργίου του ζήτησε να του πλύνει τα πόδια πριν από το φαγητό και γι' αυτό ο Γεώργιος πήγε να ζεστάνει νερό. Όλη την ημέρα ο Γεώργιος έκλαιγε και παρακαλούσε τον Άγιο του που γιόρταζε να τον ελευθερώσει και να τον οδηγήσει κοντά στους γονείς του. Μόλις το νερό έβρασε και το ετοίμασε για τον αφέντη του, παρουσιάστηκε μπροστά του ο Άγιος έφιππος σ' ένα άσπρο άλογο και αφού ανέβασε τον νέο σ' αυτό αμέσως, τον έφερε στο σπίτι του την ώρα που βρίσκονταν όλοι οι καλεσμένοι στο τραπέζι. Έμειναν όλοι τότε έκθαμβοι και όταν εκείνος τους αφηγήθηκε το θαύμα με κάθε λεπτομέρεια, όλοι γεμάτοι χαρά δόξασαν το Θεό.

γ) Η επιστροφή του γιου της χήρας

Στην Μυτιλήνη ήλθαν πειρατές από την Κρήτη για να κλέψουν, λεηλατήσουν και αιχμαλωτίσουν όσο το δυνατό περισσότερους μπορούσαν. Σκέφθηκαν, λοιπόν, να κάνουν την επιδρομή τους την ημέρα της γιορτής του Αγίου Γεωργίου, που όλοι θα βρίσκονταν συγκεντρωμένοι στην εκκλησία. Πραγματικά οι κουρσάροι έκαναν την επίθεση τους και μεταξύ αυτών που αιχμαλώτισαν ήταν και ένας πολύ ωραίος νέος, ο γιος μίας πλούσιας χήρας. Οι κουρσάροι τον χάρισαν στον Αμιράν της Κρήτης που τον έβαλε υπηρέτη της τράπεζας του.

Η μάνα του από την στιγμή που χάθηκε ο γιος της έκλαιγε και παρακαλούσε τον Θεό και τον Άγιο να της φανερώσει το χαμένο της παιδί. Ο Μεγαλομάρτυρας Γεώργιος δεν βράδυνε να εκπληρώσει τον πόνο της πονεμένης μάνας. Και ενώ ο νέος ετοιμαζόταν να προσφέρει κρασί στον Αμιράν, ο Άγιος Γεώργιος τον άρπαξε και το μετέφερε στην μάνα του. Και οι δύο δεν πίστευαν στα μάτια τους. Όταν συνήλθαν δόξαζαν τον Θεό και τον Άγιο για τον παράξενο τρόπο της

απελευθέρωσης.

δ) Ευεργέτης, αλλά και τιμωρός

Στην Παμφλαγονία υπήρχε ένας μεγάλος ναός προς τιμή του Αγίου Γεωργίου, και στην πλατεία του ναού τα παιδιά έπαιζαν διάφορα παιχνίδια. Ένα από τα παιδιά αυτά δεν μπορούσε να νικήσει σε κανένα από τα πολλά αγωνίσματα, γι' αυτό τα άλλα το ειρωνεύονταν και το περιγελούσαν. Τότε στράφηκε προς την εικόνα του Αγίου Γεωργίου και τον παρακάλεσε να το βοηθήσει να νικήσει και υποσχέθηκε ότι θα του προσφέρει ένα σφουγγάτο, δηλαδή φαγητό από αυγά τηγανισμένα με κρεμμύδια και μυρωδικά.

Μόλις έκανε το τάξιμο άρχισε να παλεύει με τα άλλα παιδιά που τα νίκησε. Αμέσως πήγε στο σπίτι του και μόνος του έφτιαξε το σφουγγάτο και το έβαλε μπροστά στην εικόνα του Αγίου. Ύστερα από λίγη ώρα έφθασαν εκεί τρεις νέοι για να προσκυνήσουν και μόλις είδαν το σφουγγάτο σκέφτηκαν να το φάνε. Και είπαν μεταξύ τους: «Τι τα θέλει αυτά ο Άγιος; Μήπως πρόκειται να τα φάει;» Εκάθισαν, λοιπόν, και έφαγαν του σφουγγάτο στα σκαλοπάτια της εκκλησίας. Όταν θέλησαν να φύγουν δεν μπορούσαν να σηκωθούν, γιατί είχαν κολλήσει στα μαρμάρινα σκαλοπάτια. Έκαμαν τότε φτηνά τάματα στον Άγιο για να ξεκολλήσουν, αλλά τίποτα. Όταν έκαμαν ακριβό τάμα, να δώσει ο καθένας από ένα φλωρί, τότε μόνο μπόρεσαν να ξεκολλήσουν και ν' απελευθερωθούν. Μόλις βγήκαν από την εκκλησία και πήραν θάρρος, είπαν προς τον Άγιο: «Άγιε Γεώργιε, τα σφουγγάτα σου είναι πολύ ακριβά, γι' αυτό και εμείς δεν θα ξαναγοράσουμε τίποτα από εσένα».

ε) Τιμωρία του Σαρακηνού

Κάποιος Σαρακηνός ταξιδιώτης (ανεψιός του βασιλιά της Συρίας), σαν είδε την θαυμάσια εκκλησία του Αγίου Γεωργίου, διέταξε τους υπηρέτες του να μεταφέρουν τις αποσκευές τους και να τις βάλουν στο νάρθηκα της εκκλησίας, επειδή θα έμεναν εκεί για να ξεκουραστούν και ύστερα να συνέχιζαν το δρόμο τους. Όμως απαίτησε να βάλουν και τις δώδεκα καμήλες μέσα στην εκκλησία. Οι ιερείς της εκκλησίας τον παρακάλεσαν να μην βεβηλώσει την εκκλησία τους. Αλλά αυτός επέμενε και ανέβηκε σ' ένα ψηλό σημείο του ναού για να τις παρακολουθεί. Όταν τις οδήγησαν λοιπόν στην εκκλησία, αμέσως πέθαναν όλες. Τότε το θαύμα διαδόθηκε, ο δε Σαρακηνός εντυπωσιάσθηκε και ζήτησε να τις βγάλουν έξω και να τις θάψουν. Έμεινε στην εκκλησία μέχρι το πρωί που ήλθε ο ιερέας για να λειτουργήσει. Στη διάρκεια της λειτουργίας, την ώρα της μετουσίωσης των τιμίων δώρων, ο Σαρακηνός είδε όραμα ότι ο ιερέας αφού πήρε στα χέρια του ένα μικρό παιδί, το έσφαξε και το αίμα του χύθηκε στο Άγιο ποτήρι, και το σώμα του αφού το έκοψε σε μικρά κομμάτια το έβαλε στο ιερό δίσκο. Όταν τέλειωσε το κοινωνικό και είδε ο Σαρακηνός τον ιερέα να μεταδίδει στο λαό τις σάρκες και το

αίμα του παιδιού, θύμωσε πολύ. Ύστερα από αυτό ζήτησε να μάθει λεπτομέρειες και να πάρει εξηγήσεις. Ο ιερέας του εξήγησε σχετικά με την θεία ευχαριστία, και ακόμα του είπε ότι αξιώθηκε να δει ένα όραμα που μόνο οι μεγάλοι πατέρες είδαν. «Εγώ – του λέει ο ιερέας – δεν αξιώθηκα ποτέ να δω το φρικτό αυτό Μυστήριο και μόνο άρτο και κρασί βλέπω». Εξήγησε κατόπιν στον Άρχοντα Σαρακηνό το θαυμαστό μυστήριο. Τότε ο Σαρακηνός θέλησε να βαπτισθεί γιατί πίστεψε ότι η Χριστιανική πίστη ήταν η πιο αληθινή. Ο ιερέας τότε του είπε να πάει στα Ιεροσόλυμα να βαπτισθεί, γιατί όταν θα το μάθαινε ο θεός του, που ήταν βασιλιάς της Συρίας, θα τον σκότωνε και θα άρχιζε φοβερό διωγμό εναντίον των Χριστιανών. Έτσι λοιπόν ο Σαρακηνός πήγε στα Ιεροσόλυμα όπου υπήρχε άλλος ηγεμόνας και βαπτίστηκε από τον Πατριάρχη. Ύστερα μάλιστα από λίγες μέρες συμβουλευτήκε τον Πατριάρχη τι έπρεπε να κάνει για να σωθεί. Τότε ο Πατριάρχης τον συμβούλευσε να γίνει μοναχός στο όρος Σινά. Και πραγματικά έτσι έγινε.

Ύστερα από τρία χρόνια πήρε άδεια από τον ηγούμενο του και έφυγε για να συναντήσει τον ιερέα του Αγίου Γεωργίου που τον είχε συμβουλευσει να βαπτισθεί. Όταν έφτασε εκεί ο ιερέας δεν τον αναγνώρισε. Αφού του αποκάλυψε ποιός ήταν, του εξέφρασε την επιθυμία του να δει τον Χριστό. Ο ιερέας δόξασε τον Θεό και του είπε: «πήγαινε παιδί μου στον θείο σου Αμιράν και ομολόγησε την πίστη σου τόσο σ' αυτόν όσο και σ' άλλους Σαρακηνούς». Ο μοναχός σαν τα άκουσε αυτά συγκινήθηκε και ξεκίνησε αμέσως να πάει στην πόλη, όπου ο θεός του ήταν άρχοντας. Όταν έφτασε εκεί, περίμενε να νυχτώσει και ανέβηκε στον μιναρέ του τζαμιού και άρχισε να φωνάζει: «Τρέξτε εδώ Σαρακηνοί, διότι θέλω να σας μιλήσω». Τότε οι Σαρακηνοί έτρεξαν με λαμπάδες και όταν είδαν τον μοναχό, ρώτησαν τι είχε να τους πει. Ο μοναχός τους είπε: «Με ρωτάτε τι έχω να σας πω; Λοιπόν σας ρωτώ: Πού είναι ο ανεψιός του Αμιράν, πού έφυγε κρυφά;» Εκείνοι του απάντησαν. «Αν μας πεις που βρίσκεται θα σου δώσουμε όσα λεφτά θέλεις». Ο μοναχός τους είπε: «Οδηγήστε με στον Αμιράν για να σας το πω».

Αφού άρπαξαν τον μοναχό, τον οδήγησαν με μεγάλη χαρά στον Αμιράν. «Αυτός ο μοναχός γνωρίζει που είναι ο ανιψιός σου», του είπανε. Ο Αμιράς τότε ρώτησε αν στ' αλήθεια ξέρει που βρίσκεται. «Εγώ ο ίδιος είμαι. Όμως τώρα είμαι Χριστιανός και πιστεύω στον Πατέρα, τον Υιό και το Άγιο πνεύμα, τη μία θεότητα και ομολογώ ότι ο υιός του Θεού σαρκώθηκε από την παρθένο Μαρία και έκαμε στον κόσμο μεγάλα θαυμάσια και αφού σταυρώθηκε και πήγε στους ουρανούς και κάθισε στα δεξιά του Θεού και Πατέρα, πρόκειται να έλθει ξανά για να κρίνει ζωντανούς και πεθαμένους». Μόλις άκουσε αυτά ο θεός του Αμιράς τούπε: «Τί έπαθες, ταλαίπωρε μου, να αφήσεις το σπίτι σου, τα πλούτη σου, τη δόξα σου και να περπατάς περιφρονημένος σαν ζητιάνος; Επιστρέψε λοιπόν στην θρησκεία σου

και παραδέξου σαν προφήτη σου τον Μωάμεθ για να επανέλθεις ξανά στην προηγούμενη σου κατάσταση». Ο μοναχός τότε του είπε: «Όσα καλά είχα που ήμουν Σαρακηνός, ήταν μερίδα του διαβόλου. Αυτό το τρίχινο φόρεμα μου είναι το καύχημα και ο πλούτος μου. Το Μωάμεθ που σας πλάνεψε και τη θρησκεία του, αποστρέφομαι εντελώς».

Σαν τα άκουσε αυτά ο Αμιράς είπε προς τους Σαρακηνούς που παρευρίσκονταν εκεί, ότι ο ανεπιός του έχασε τα λογικά του και να τον διώξουν. Αυτό βέβαια το έκαμε για να τον γλιτώσει από το νόμο που προέβλεπε θανατική ποινή στους υβριστές της θρησκείας. Εκείνοι μόλις άκουσαν τον Αμιράν είπαν: «Αφήνεις ελεύθερο αυτόν που ύβρισε τον προφήτη και την θρησκεία μας; Άς αρνηθούμε και εμείς λοιπόν την θρησκεία μας και ας γίνουμε Χριστιανοί». Ο Αμιράς επειδή φοβήθηκε τον όχλο μήπως εξαγριωθεί περισσότερο, έδωσε την άδεια να τον κάμουν ότι θέλουν. Εκείνοι τον άρπαξαν, τρίζοντας τα δόντια από την λύσσα και αφού τον οδήγησαν έξω από την πόλη, τον λιθοβόλησαν ενώ εκείνος προσευχόταν κι ευχαριστούσε τον Θεό, γιατί τον αξίωνε να μαρτυρήσει για το όνομα του Κυρίου μας. Αυτό ήταν το τέλος του θαρραλέου ομολογητή Σαρακινού.

Κάθε νύχτα πάνω από τον σωρό από τις πέτρες , φαινόταν ένα άστρο λαμπρό που φώτιζε τον κόσμο εκείνο. Οι Σαρακηνοί μάλιστα θαύμασαν το γεγονός. Ύστερα από αρκετό καιρό ο Αμιράς έδωσε άδεια στους Χριστιανούς να βγάλουν το Άγιο λείψανο του μάρτυρα από τις πέτρες για να το θάψουν. Όταν λοιπόν σήκωσαν τις πέτρες, βρήκαν το λείψανο «σώνον και αβλαβές» και ανάδιδε ευωδία. Αφού το προσκύνησαν με ευλάβεια, το ενταφίασαν με ύμνους και ψαλμωδίες στον Κύριο.

στ) Η κόρη του βασιλιά γλιτώνει από τον δράκοντα

Στην Ανατολική επαρχία της Αττάλειας και στην πόλη Αλαγία βασίλευε κάποιος Σέλβιος που ήταν πολύ Χριστιανομάχος. Είχε βασανίσει πολλούς Χριστιανούς για ν' αρνηθούν την πίστη τους και έπειτα τους φόνευε.

Κοντά στην πόλη υπήρχε ένας δράκοντας φοβερός που καθημερινά άρπαζε ανθρώπους ή ζώα και τα κατάτρωγε. Οι κάτοικοι είχαν πανικοβληθεί και απόφευγαν να περνούν από εκεί. Κάποτε ο βασιλιάς συγκέντρωσε στρατό και πήγε για να σκοτώσει το άγριο θηρίο. Όμως δεν πέτυχε και επέστρεψε άπρακτος.

Όταν είδαν οι κάτοικοι ότι ο βασιλιάς απέτυχε να σκοτώσει τον δράκοντα πήγαν να τον ρωτήσουν γιατί δεν μπόρεσε να βρει τρόπους να εξοντώσει το θηρίο. Τότε ο βασιλιάς ύστερα από συμβουλή που του έδωσαν οι ιερείς των ειδώλων, είπε στο πλήθος: «Γνωρίζετε ότι επιχειρήσαμε αρκετές φορές να σκοτώσουμε το θηρίο και δεν το κατορθώσαμε, γιατί έτσι ήταν το θέλημα των Θεών. Τώρα λοιπόν, σύμφωνα με την εντολή τους, θα πρέπει ο καθένας μας να στέλλει το παιδί του για να το

τρώει ο δράκοντας. Ακόμα και εγώ θα στείλω την μοναδική μου κόρη, όταν έλθει η σειρά της». Έτσι, λοιπόν, ο λαός υπάκουσε στην διαταγή του βασιλιά γιατί δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Έστειλαν, δηλαδή τα παιδιά τους με δάκρυα και με θρήνους να καταβροχθίζονται από το θηρίο.

Όταν ήλθε και η σειρά της κόρης του βασιλιά, ξετυλίχθηκαν τραγικές σκηνές. Ο βασιλιάς κτυπούσε το στήθος του και το πρόσωπο του, τραβούσε τα γένια του και με λυγμούς έλεγε: «Αλίμονο σε μένα τον ταλαίπωρο! Τι να πρωτοκλάψω γλυκό μου παιδί; Το χωρισμό μας ή τον ξαφνικό σου θάνατο που θα δω σε λίγο; Τι να πρωτοθρηνήσω, αγαπημένο μου παιδί, το κάλλος σου ή τον τρόμο, που σε λίγο θα νοιώσεις σαν σε κατασπαράζει το θηρίο; Αλίμονο, κόρη μου, που έλαμπες σαν πολύφωτη λαμπάδα στο παλάτι μου και περίμενα την ώρα που θα γιόρταζα τους γάμους σου. Πού θα βρω πια παρηγοριά και πως θα ζήσω μακριά σου; Τι την θέλω την ζωή και τα παλάτια χωρίς εσένα;» Αυτά έλεγε ο απαρηγόρητος βασιλιάς. Έπειτα γύρισε προς το πλήθος και είπε: «Αγαπητοί μου φίλοι και άρχοντες, σας ζητώ να με συμπονέσετε. Σας προσφέρω πλούτη όσα θέλετε και ακόμα την βασιλεία μου, αλλά να μου κάνετε μια χάρη. Να μου χαρίσετε το μονάκριβο παιδί, αλλιώς αφήστε και εμένα να πάω μαζί της». Κανένας όμως δεν συγκινήθηκε από τα λόγια του βασιλιά, γιατί αυτός ήταν που έβγαλε την διαταγή, για να βρίσκουν τα παιδιά του τέτοιο οικτρό τέλος. Έτσι με μια φωνή όλοι του είπαν, ότι έπρεπε να εφαρμοστεί και στο παιδί του η διαταγή του.

Σαν δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά ο βασιλιάς, την συνόδευσε μέχρι την πύλη της πόλης. Αφού την αγκάλιασε και την φίλησε, την παρέδωσε στους ανθρώπους για να την οδηγήσει στην λίμνη. Πραγματικά οι άνθρωποι την άφησαν και έφυγαν. Ο λαός έβλεπε μέσα από τα τείχη την κόρη που καθόταν κοντά στην λίμνη και περίμενε να έλθει το θηρίο για να την κατασπαράξει.

Εκείνο τον καιρό ο μέγας Γεώργιος, που δεν είχε ακόμη ομολογήσει την Χριστιανική του πίστη, ήταν κόμης και αρχηγός στρατιωτικής μονάδας στο στράτευμα του Διοκλητιανού. Επέστρεφε μάλιστα στην Καππαδοκία από μια εκστρατεία που έκανε μαζί με τον Διοκλητιανό. Από Θεού θέλημα πέρασε και από την λίμνη και όταν είδε το νερό, θέλησε να ποτίσει το άλογο του και να ξεκουραστεί και ο ίδιος. Όταν είδε την κόρη να κλαίει ασταμάτητα και να διακατέχεται από αγωνία και τρόμο, την πλησίασε και την ρώτησε γιατί έκλεγε και ακόμη ποιος ήταν ο λόγος που την παρακολουθούσε ο λαός μέσα από τα τείχη. Η κόρη του είπε ότι αδυνατούσε να του διηγηθεί τα όσα συνέβησαν και τα όσα επρόκειτο να συμβούν και τον παρακάλεσε να καβαλήσει το άλογο του και να φύγει, όσο πιο γρήγορα μπορούσε γιατί κινδύνευε να χάσει την ζωή του και ήταν τόσο νέος και ωραίος. Ο Άγιος επέμενε να μάθει τι της συνέβηκε. Και αυτή του

είπε: «Είναι μεγάλη η αφήγηση, κύριε μου, και δεν μπορώ να σου τα αφηγηθώ όλα με λεπτομέρειες. Μόνο σου λέγω και σε παρακαλώ να φύγεις τώρα αμέσως για να μην πεθάνεις άδικα μαζί μου». Και ο Άγιος της είπε: «Πες μου την αλήθεια, γιατί κάθεται εδώ και ορκίζομαι στον Θεό, που πιστεύω εγώ, ότι δεν θα σε αφήσω μόνη, αλλά θα σε ελευθερώσω από τον θάνατο, αλλιώςτικά θα πεθάνω και εγώ μαζί σου».

Τότε η κόρη αναστέναξε πικρά και διηγήθηκε στον Άγιο τα όσα συνέβησαν. Αφού άκουσε εκείνος τα γεγονότα, ρώτησε την κόρη: «Σε ποιο Θεό πιστεύουν ο πατέρας σου και η μητέρα σου και ο λαός;» Και εκείνη του αποκρίθηκε: «Πιστεύουν στον Ηρακλή και στην μεγάλη θεά Άρτεμη». Ο άγιος τότε της είπε: «Από σήμερα να μην φοβάσαι ούτε και να κλαίς. Μόνο πίστεψε στον Χριστό, που πιστεύω εγώ, και θα δεις την δύναμη του Θεού μου». Η βασιλοπούλα απάντησε στον Άγιο: «Πιστεύω, κύριε μου, μ' όλη μου την ψυχή και μ' όλη μου την καρδιά». Ο Άγιος συνέχισε: «Έχε θάρρος στον Θεό που δημιούργησε τον ουρανό και την γη και την θάλασσα διότι ο Χριστός πρόκειται να καταργήσει την δύναμη του θηρίου και θα ελευθερωθούν και ακόμα θα διώξουν τον φόβο του θηρίου όλοι οι κάτοικοι του τόπου αυτού. Μείνε, λοιπόν, εδώ και μόλις δεις το θηρίο να έρχεται, φώναξε μου».

Τότε ο Άγιος έκλεινε τα γόνατα του στη γη και αφού σήκωσε τα χέρια του προς τον ουρανό προσευχήθηκε και είπε: «Ο Θεός ο Μεγάλος και Δυνατός που κάθεται πάνω στα χερουβίμ και επιβλέπει αβύσσους, που είναι ευλογητός και υπάρχει στους αιώνες, συ γνωρίζεις ότι οι καρδιές είναι μάταιες, Συ φιλόανθρωπε Δεσπότη και κύριε επίβλεψε και τώρα σε μένα τον ταπεινό και ανάξιο δούλο σου και φανέρωσε μου τα ελέη σου. Κάνε να υποτάξω το φοβερό αυτό Θηρίο για να γνωρίσουν όλοι ότι υπάρχουν μαζί μου και ότι είσαι ο μόνος αληθινός Θεός». Τότε ακούστηκε φωνή από τον ουρανό που του είπε. «Εισακούστηκε η δέηση σου Γεώργιε, και κάνε όπως θέλεις, διότι εγώ θα είμαι πάντοτε μαζί σου». Μόλις τελείωσε την προσευχή του ο Άγιος, φάνηκε το άγριο θηρίο. Όταν το είδε η κόρη φώναξε: «Αλλοίμονο μου, κύριε μου! Έρχεται το θηρίο για να με κατασπαράξει».

Τότε ο Άγιος έτρεξε για να συναντήσει το θηρίο. Ήταν το θηρίο φοβερό. Έβγαζε από τα μάτια του φωτιά και ήταν τόσο εξαγριωμένο και απαίσιο που παρουσίαζε θέαμα τρομερό. Αμέσως ο Άγιος έκανε το σημείο του τιμίου Σταυρού και είπε: «Κύριε ο Θεός μου, ημέρεψε για χάρη μου, που είμαι δούλος σου, το θηρίο αυτό για να πιστέψει ο λαός στο όνομα Σου το Άγιο». Έτσι και έγινε. Ο φοβερός δράκοντας με τα μεγάλα δόντια έπεσε στα πόδια του αλόγου του Αγίου και βρυχούταν. Μόλις η βασιλοπούλα είδε το θέαμα, ένοιωσε χαρά μεγάλη. Και ο Άγιος της είπε: «Βγάλε την ζώνη σου και δέσε με αυτή τον δράκοντα από τον λαιμό». Αμέσως τότε η κόρη άφοβα έβγαλε την ζώνη της και έδεσε το δράκοντα, και ευχαριστούσε τον Άγιο που την γλίτωσε από τον βέβαιο θάνατο. Ο Άγιος αφού ανέβηκε στο άλογο του,

είπε προς την βασιλοπούλα: «Σύρε τον δράκοντα με την ζώνη σου μέχρι την πόλη».

Όταν είδαν οι κάτοικοι το παράξενο θέαμα, την κόρη δηλαδή να σέρνει δεμένο τον δράκοντα, τράπηκαν σε φυγή. «Μη φοβάσθε, σταθείτε και θα δείτε την δόξα του Θεού και την σωτηρία σας» τους είπε ο Άγιος. Τότε σταμάτησαν όλοι απορημένοι και περίμεναν να δουν τι θα τους δείξει. Τους προέτρεψε λοιπόν, να πιστέψουν στον αληθινό Θεό και αυτοί δέχτηκαν με χαρά. Αφού σήκωσε το χέρι του κτύπησε με το ακόντιο τον δράκοντα και το φοβερό τέρας σκοτώθηκε. Έπειτα αφού πήρε από το χέρι την βασιλοπούλα, την παρέδωσε στον βασιλιά. Όλοι ένοιωσαν μεγάλη και ανέκφραστη χαρά και αφού γονάτισαν, κατάφιλούσαν τα πόδια του Αγίου και ευχαριστούσαν τον Πανάγαθο Θεό, διότι τους ελευθέρωσε από το Θηρίο κι έτσι σταμάτησε η θυσία των παιδιών τους.

Ο Άγιος κάλεσε από κάποια πόλη της Αντιόχειας τον επίσκοπο Αλέξανδρο και βάπτισε τον βασιλιά και τους άρχοντες και όλο το λαό. Μέσα σε δεκαπέντε μέρες βάπτισε σαράντα πέντε χιλιάδες.

Αφού λοιπόν βαπτίστηκαν όλοι και έγινε μεγάλη χαρά στη γη και στον ουρανό, έκτισαν και μια μεγάλη εκκλησία στο όνομα του Θεού. Ο Άγιος πήγε να την δει. Μόλις μπήκε στο Άγιο βήμα και προσευχήθηκε, βγήκε πηγή αγιάσματος και σκορπίστηκε ευωδία στον ναό. Η πηγή αυτή σώζετε μέχρι σήμερα.

Ο Άγιος αφού αποχαιρέτησε τον βασιλιά και το λαό, έφυγε για την πατρίδα του την Καππαδοκία. Στο δρόμο του συνάντησε το διάβολο μετασχηματισμένο σε μορφή ανθρώπου. Κρατούσε δύο ραβδιά στα οποία στηριζόταν σαν γέρος. Φαινόταν μάλιστα σαν νικημένος και καταφρονημένος στρατιώτης. Είπε, λοιπόν με ταπείνωση στον Άγιο: «Χαίρε Γεώργιε». Ο Άγιος αμέσως κατάλαβε ότι ήταν ο διάβολος και του είπε: «Ποιος είσαι και πώς με ξέρεις; Αν δεν ήσουν ο πονηρός διάβολος δεν θα μπορούσες να με ξέρεις, αφού ποτέ ξανά δεν με έχεις δει». Ο διάβολος απάντησε: «Πώς τολμάς να υβρίζεις του αγγέλους του Θεού και ρωτάς ποιος είμαι εγώ; Μάθε να μιλάς καλά». Ο Άγιος τότε αποκρίθηκε: «Αν είναι έτσι όπως μου τα λες και είσαι Άγγελος, ακολούθησε με. Αν όμως είσαι πνεύμα πονηρό, να μην μετακινηθείς από την θέση σου». Μόλις τέλειωσε το λόγο του αυτό ο Άγιος, ο διάβολος βρέθηκε δεμένος και φώναξε δυνατά: «Αλλοίμονο μου! Τι κακή ώρα ήταν αυτή που σε συνάντησα! Τι κακό έπαθα να πέσω στα χέρια σου ο ταλαίπωρος!».

Ο Άγιος βεβαιώθηκε ότι ήταν πνεύμα πονηρό και του είπε: «Σε ορκίζω στο Θεό να μου πεις τι επρόκειτο να μου κάνεις». Και ο δαίμονας είπε: «Εγώ, Γεώργιε, είμαι από το δεύτερο τάγμα του Σατανά και όταν ο Θεός έκαμε τον ουρανό και διαχώριζε τη γη από τα νερά ήμουν παρών. Εγώ έκαμα φοβερές βροντές και

αστραπές, εγώ έδεσα κεφαλές και τώρα από την περηφάνια μου κατάντησα κάτω στον Άδη και έγινα δαίμονας. Αλλοίμονο μου , Γεώργιε, γιατί ζήλεψα τη χάρη που σου δόθηκε και ήθελα να σε παραπλανήσω για να με προσκυνήσεις. Αλλά πλανήθηκα. Αλλοίμονο μου τι κακό εζήτησα να πάθω και δεν μπορώ να λυθώ. Σε παρακαλώ Γεώργιε, θυμήσου την προηγούμενη μου ευτυχία και μη με αφήσεις να επιστρέψω στην άβυσσο γιατί σου τα είπα όλα». Τότε ο Άγιος αφού ύψωσε τα χέρια στον ουρανό είπε: «Σ' ευχαριστώ Κύριε μου, διότι μου παρέδωσες στα χέρια μου τον πονηρό δαίμονα, που πρόκειται να σταλεί σε σκοτεινό τόπο για να τιμωρείται αιώνια». Μόλις είπε αυτά ο Άγιος επετίμησε και απόλυσε το πονηρό πνεύμα.

Θαυματουργικές εικόνες του Αγίου Γεωργίου στην ιερά μονή του Ζωγράφου στο Άγιο Όρος

α) Η εικόνα που μεταφέρθηκε από τη Μονή Φανουήλ

Κατά την διάρκεια της βασιλείας του Λέοντα του Σοφού (886 – 912 μ.Χ.) ήσαν τρεις γνήσιοι αδελφοί, ο Μωυσής, ο Ααρών και ο Βασίλειος και η καταγωγή τους ήταν από την μεγαλύτερη Λιγχίδα, που μετονομάστηκε αργότερα σε Αχρίδα. Αυτοί λοιπόν αποφάσισαν να εγκαταλείψουν το κόσμο, τον πλούτο, τη δόξα και να πάρουν το αγγελικό σχήμα. Έφτασαν στο Άγιο Όρος και αφού βρήκαν ήσυχο τόπο, κατασκεύασαν σκηνές, όπου έμεναν για αρκετό διάστημα και συναντιόνταν μόνο την Κυριακή. Διαδόθηκε, λοιπόν η φήμη της αρετής τους και γι' αυτό πολλοί έρχονταν κοντά τους και δεν έφευγαν.

Βρήκαν ένα χώρο όπου έκτισαν μοναστήρι. Αφού έκτισαν και τον ναό σκέπτονταν πως να τον ονομάσουν. Άλλοι έλεγαν να τον αφιερώσουν στον Άγιο Νικόλαο, άλλοι στον Άγιο Κλήμεντα, αρχιεπίσκοπο Αχρίδος που ήταν και συμπατριώτης τους και ο καθένας γενικά ήθελε να δώσει στο ναό το όνομα του Αγίου, που έτρεφε μεγαλύτερη ευλάβεια. Επειδή, λοιπόν, δεν συμφωνούσαν αποφάσισαν να προσφύγουν στην προσευχή στο Θεό και να δεηθούν ώστε Αυτός για να αποφασίσει για να διατάξει σε ποιο από τους Αγίους Του θα αφιερώσουν το ναό και ποιαν εικόνα θα ζωγραφίσουν στο ξύλο που ετοίμασαν. Προσευχήθηκαν και οι τρεις, ο καθένας στο ησυχαστήριο του. Στην διάρκεια που προσεύχονταν διαχύθηκε από τον νεόκτιστο ναό ένα ασυνήθιστο φως, λαμπρότερο από τις ακτίνες του ήλιου γύρω από τα κελιά των μοναχών. Οι μοναχοί κατελήφθησαν από φόβο και απορία και έμειναν προσευχόμενοι όλη νύχτα.

Την επομένη το πρωί όταν κατέβηκαν οι μοναχοί στην εκκλησία είδαν με θαυμασμό ότι στο ξύλο που ετοίμασαν να ζωγραφίσουν, ζωγραφίστηκε η εικόνα του Αγίου Μεγαλομάρτυρα και Τροπαιοφόρου Γεωργίου.

Απ' αυτή μάλιστα έβγαινε η λάμψη που φώτιζε τα ταπεινά ησυχαστήρια. Έτσι

λοιπόν, αφιερώθηκε η εκκλησία στον Άγιο Γεώργιο και η μονή ονομάστηκε Ζωγράφου.

Η θαυματουργή εικόνα υπήρχε στην Μονή του Φανουήλ που βρίσκεται στην Συρία κοντά στη Λύδδα. Σύμφωνα με τη μαρτυρία του καθηγούμενου της Μονής Φανουήλ, Ευστρατίου, όταν κάποτε ο Θεός θέλησε, να τιμωρήσει τη Συρία και να την παραδώσει στους Σαρακηνούς, η ζωγραφιά της εικόνας ξαφνικά αποχωρίστηκε από το ξύλο και αφού υψώθηκε κρύφτηκε σε άγνωστο μέρος. Οι μοναχοί τότε, επειδή φοβήθηκαν και λυπήθηκαν από το θαύμα, αφού γονάτισαν, προσεύχονταν στο Θεό θερμά και με δάκρυα και τον παρακαλούσαν να τους αποκαλύψει που κρυβόταν το πρόσωπο του Αγίου Γεωργίου. Ο πανάγαθος Θεός άκουσε την δέηση των μοναχών και ο Άγιος παρουσιάστηκε στον ηγούμενο και του είπε: «Μη λυπάστε για μένα. Εγώ βρήκα για τον εαυτό μου Μονή της Παναγίας στο Άθω. Αν θέλετε πηγαίνετε και εσείς προς τα εκεί, γιατί η οργή του Κυρίου είναι έτοιμη να πέσει πάνω στην διεφθαρμένη Παλαιστίνη και σχεδόν σ' όλη την Οικουμένη, επειδή οι Χριστιανοί αμαρτάνουν».

Αφού συγκέντρωσε όλους τους μοναχούς ο καθηγούμενος ανακοίνωσε τα συμβάντα. Έπειτα κάλεσε και τους προύχοντες της πόλης Λύδδας και τους ανάγγειλε όσα συνέβησαν σχετικά με την άγια εικόνα. Ύστερα του παράγγειλε τα εξής: «Εμείς φεύγουμε, για την αγία πόλη των Ιεροσολύμων για να προσκυνήσουμε τον Άγιο Τάφο του Κυρίου και ας γίνει το θέλημα Του. Σεις εγκατασταθείτε στην Μονή για να την προφυλάξετε».

Με δάκρυα ξεκίνησαν. Αφού έφτασαν στην Ιόπη βρήκαν πλοίο και αναχώρησαν για το όρος Άθω. Ύστερα από αρκετές μέρες έφτασαν στην μονή Ζωγράφου. Όταν μπήκαν στο ναό, με έκπληξη και θαυμασμό, είδαν την ζωγραφιά του Αγίου Γεωργίου, που είχαν στην μονή Φανουήλ, νάνε προσκολλημένη χωρίς καμιά αλλοίωση σ' ένα καινούργιο ξύλο. Τότε με συγκίνηση και δάκρυα γονάτισαν μπροστά στην εικόνα και έλεγαν: «Γιατί μας προξένησες τόση λύπη, Μεγαλομάρτυρα Γεώργιε;» Οι μοναχοί της Ζωγράφου απορούσαν, γιατί συνέβησαν όλα αυτά τα παράξενα. Όμως εκείνοι τους διηγήθηκαν τα συμβάντα και όλοι δόξαζαν ολόψυχα τον Κύριο και τον Άγιο Γεώργιο. Τον δε καθηγούμενο Ευστράτιο τον έκαμαν Ηγούμενο τους.

Από τότε άρχισαν να γίνονται από την αγία εικόνα πολλά θαύματα. Γι' αυτό ο κόσμος πήγαινε στην μονή Ζωγράφου, να προσκυνήσει τον Τροπαιοφόρο Γεώργιο. Η φήμη των θαυμάτων έφθασε μέχρι και τον βασιλέα Λέοντα τον Σοφό, που ήταν πολύ ευσεβής. Μάλιστα αποφάσισε να πάει προσωπικά στο Άγιο Όρος για να προσκυνήσει και χαρεί πνευματικά με τις ψυχοφελείς συζητήσεις που θα έκανε με τους ασκητές Μωυσή, Ααρών και Βασίλειο που έγιναν ξακουστοί για την αρετή

τους. Ύστερα από τον Λέοντα επισκέφτηκε τη Μονή και ο βασιλιάς των Βουλγάρων Ιωάννης από το Τίρναβο. Με την πλούσια βοήθεια του άρχισε να κτίζεται η μεγαλοπρεπής Μονή του Ζωγράφου. Αργότερα η ιερά Μονή κατεδαφίστηκε από τους βαρβάρους και τους πειρατές. Η τωρινή Μονή κτίστηκε από τον Ηγεμόνα της Μολδαβίας Στέφανο.

Η Αγία εικόνα έχει μέχρι σήμερα το άκρο του δάκτυλου κάποιου ολιγόπιστου Επίσκοπου. Αυτός καταγόταν, σύμφωνα με την παράδοση, απ' τα Βοδενά (Έδεσσα) και όταν άκουσε για τα θαύματα της εικόνας θέλησε μαζί με την συνοδεία του να πάει να διαπιστώσει αν πραγματικά ήσαν αληθινά αυτά που διαδίδονταν ή ήσαν εφευρέσεις των μοναχών, για λόγους φιλοχρηματίας. Όταν έφτασε στο Άγιο Όρος πήγε και στην Μονή του Ζωγράφου όπου οι μοναχοί εκεί τον υποδέχτηκαν με την πρέπουσα τιμή. Στην συνέχεια τον οδήγησαν στο ναό για να προσκυνήσει τον Άγιο Γεώργιο. Αλλά ο επίσκοπος αντί να φανεί ταπεινός και σεμνός φάνηκε περήφανος και ολιγόπιστος. Αφού με αδιαφορία είδε τον ναό στάθηκε μπροστά στην εικόνα του Αγίου Γεωργίου και με αλαζονικό ύφος είπε προς τους μοναχούς: «Ωστε αυτή είναι η θαυματουργός εικόνα του Αγίου». Αμέσως όμως το δάκτυλο του κόλλησε στην εικόνα και μάταια προσπαθούσε να το ξεκολλήσει. Η αγωνία του και ο φόβος του μεγάλωσαν όσο αγωνιζόταν να το ξεκολλήσει. Κάθε φορά που προσπαθούσε να το ξεκολλήσει ένοιωθε πόνους γιατί αυτό ήταν κολλημένο πολύ γερά. Στο τέλος ο δυστυχής επίσκοπος δέχτηκε, να του κόψουν το δάκτυλο του. Έτσι πήρε μια γεύση της γνησιότητας των θαυμάτων του Αγίου Γεωργίου.

β) Το θαλάσσιο ταξίδι της εικόνας από την Αραβία

Υπάρχει κοντά στον κίονα του αριστερού χορού που βρίσκεται η εικόνα του Αγίου Γεωργίου η πιο κάτω χειρόγραφη διήγηση:

Η αγία εικόνα ήρθε από την Αραβία και βρέθηκε στο λιμάνι της Μονής Βατοπεδίου. Η απροσδόκητη άφιξη της εικόνας προκάλεσε ταραχή και θόρυβο στο Άγιο Όρος. Γιατί η φήμη ξάπλωσε γρήγορα και οι μοναχοί ερχόντουσαν απ' όλα τα μοναστήρια για να προσκυνήσουν την αγία εικόνα που με θαύμα φανερώθηκε στο λιμάνι. Μάλιστα κάθε μοναστήρι επεδίωκε να αποκτήσει το θησαυρό αυτό και οι γέροντες αρνούσαν να την δώσουν στη Μονή Βατοπεδίου. Τελικά αποφάσισαν να βάλουν κλήρο και να δεχτούν την απόφαση της αγίας εικόνας. Πραγματική πήραν ομόφωνα απόφαση όλοι οι γέροντες να φορτώσουν την εικόνα σ' ένα ξένο και άγριο μουλάρι που δεν ήξερε τους δρόμους και τα Μοναστήρια και αφού το αφήσουν ελεύθερο να το ακολουθήσουν από μακριά. Εκεί που θα σταματούσε θα έπρεπε να μείνει η εικόνα. Έτσι και έγινε. Αφού οδήγησαν το μουλάρι στο δρόμο Θεσσαλονίκης - Αγίου Όρους το άφησαν στη θέληση του. Και το μουλάρι με αργό και ισόμετρο περπάτημα σαν να ένοιωθε ότι μετέφερε ιερό φορτίο πέρασε από

δύσβατους τόπους, δάση και υψώματα και έφτασε στην Μονή Ζωγράφου και στάθηκε ακίνητο σ' ένα πολύ ωραίο λόφο.

Με τον τρόπο αυτό πληροφορήθηκαν όλοι ότι η θέληση του Αγίου Γεωργίου ήταν να μείνει η ιερή εικόνα στη Μονή Ζωγράφου. Όλοι οι μοναχοί δέχτηκαν στη Μονή με χαρά και με πνευματικό πανηγύρι την ιερή εικόνα και την τοποθέτησαν στον κίονα του αριστερού χορού. Το μουλάρι που μετέφερνε την άγια εικόνα πέθανε και το έθαψαν στον τόπο εκείνο . Σε ανάμνηση για τον ερχομό της ιερής εικόνας του Αγίου Γεωργίου έκτισαν στον λόφο ένα κελί και μικρή εκκλησία στο όνομα του Αγίου.

γ) Αφιέρωση της Άγιας εικόνας από τον Ηγεμόνα της Μολδοβλαχίας Στέφανο
Στο βορειοδυτικό κίονα, που στηρίζεται και ο τρούλος, είναι αναρτημένη και άλλη εικόνα του Αγίου Γεωργίου , που γι' αυτή υπάρχει η πιο κάτω χειρόγραφη διήγηση στην Μονή Ζωγράφου.

Ο Ηγεμόνας της Μολδοβλαχίας Στέφανος είχε, όπως είναι γνωστό, συνέχεια πολέμους με τους Τούρκους. Κάποτε συγκεντρώθηκαν τα αναρίθμητα Τούρκικα ασκέρια, για να τον αφανίσουν. Όταν είδε ο Στέφανος το πλήθος του εχθρού φοβήθηκε. Αμέσως όμως συνήλθε και με θερμή προσευχή στο Θεό ζήτησε τη βοήθεια του. Στον ύπνο του εμφανίστηκε ο Άγιος Γεώργιος που ήταν λουσμένος σ' ένα λαμπρό θαυμάσιο φως και με μάτια που άστραφταν. Ο Στέφανος αν και κοιμόταν φοβήθηκε πολύ. Τότε ο Άγιος του είπε: «Έχε θάρρος στον Κύριο σου και μη φοβάσαι το πλήθος αυτό. Αύριο συγκέντρωσε όλο το στράτευμα σου και οδήγησε το εναντίον των εχθρών του Χριστού με φωνές πανηγυρικές και σάλπιγγες και θα δεις την δύναμη του Θεού που πάντα σε βοηθά. Για το λόγο αυτό στάθηκα εδώ για να σου αποκαλύψω ποιος θα νικήσει και να σου αναφέρω ότι η δύναμη του Θεού είναι μαζί σου και ότι ακόμα και εγώ θα σε βοηθήσω στην μάχη αυτή. Για όλα αυτά ανακαίνισε την Μονή Ζωγράφου που είναι στο όνομα μου, και που ερημώθηκε. Στείλε μάλιστα και την δική μου εικόνα που έχεις μαζί σου».

Ο Στέφανος πήρε θάρρος από την εμφάνιση του Αγίου και ακόμη από την υπόσχεση που του έδωσε ότι θα τον βοηθούσε με την βοήθεια της θείας χάρης. Αφού μάλιστα έφερε και την άγια εικόνα μαζί του με την φωνή των σαλπίγγων κτύπησε ξαφνικά σαν λαίλαπας τον όγκο των Οθωμανών και τους σύντριψε χωρίς χρονοτριβή.

Ύστερα από λίγο καιρό έστειλε και την άγια εικόνα στο Άγιο Όρος και ανακαίνισε την Μονή Ζωγράφου, σύμφωνα με την θέληση του Αγίου, αφού αφιέρωσε σ' αυτή πολλά αφιερώματα.

Κάποιος Ρώσος συγγραφέας αναφερόμενος στην άγια εικόνα του Αγίου Γεωργίου γράφει τα εξής: «Μέσα στο 15ο αιώνα φάνηκε και άλλος ευεργέτης της Μονής Ζωγράφου, Ο Στέφανος που ήταν επίσημος Ηγεμόνας της Μολδοβλαχίας, και αγωνίστηκε πολλές φορές εναντίον των Οθωμανών νικηφόρα. Όταν τον περικύκλωσαν κάποτε αμέτρητα πλήθη εχθρού σκεφτόταν με ποιο τρόπο θα μπορούσε να σώσει τους περίβολους του φρουρίου. Τότε φάνηκε πάνω στο τείχος η μάνα του που του είπε: «Δεν θα επιτρέψω ποτέ στους εχθρούς σου ν' ανοίξουν τις πύλες του φρουρίου σου. Αν δεν νικήσεις και δεν μπορέσεις να αντισταθείς σ' αυτούς στο πεδίο της μάχης πολύ λίγη ελπίδα σου απομένει για τους περιβόλους». Εκείνο, λοιπόν, το βράδυ φάνηκε ο Άγιος Γεώργιος στο συγχυσμένο Στέφανο και του υποσχέθηκε ότι θα νικούσε. Επίσης τον διέταξε να αποστείλει την άγια εικόνα που είχε πάντα μαζί του στην Μονή Ζωγράφου, και να την ανακαινίσει γιατί ήταν ήδη ερημωμένη. Η νίκη έστεψε το Στέφανο που εκπλήρωσε την εντολή του Αγίου Γεωργίου.

δ) Η θαυμαστή εικόνα του Αγίου Γεωργίου που βρίσκεται στην ιερά Μονή του Ξενοφώντα

Στο Άγιο Όρος σώζεται η αρχαία προφορική παράδοση και για την άγια εικόνα που υπήρχε στους χρόνους των ασεβών εικονομάχων, που με βασιλικά διατάγματα καίονταν οι άγιες και σεβαστές εικόνες.

Στα χρόνια εκείνα λοιπόν οι υπηρέτες του παράνομου βασιλιά ερευνούσαν και προσπαθούσαν να βρίσκουν τις άγιες εικόνες για να τις συντρίψουν και να τις ρίξουν στη φωτιά. Βρήκαν λοιπόν και την άγια αυτή εικόνα και την έριξαν στην φωτιά για να καεί. Αλλά μάταια κοπίαζαν οι ανόητοι, διότι η άγια εικόνα έμεινε άφλεκτος μέχρι που η φωτιά έσβησε τελείως. Οι εικονομάχοι όταν είδαν ότι η φωτιά πολύ λίγο άρπαξε τα φορέματα του Αγίου και το πρόσωπο του τίποτα δεν έπαθε απόρησαν. Ένας μάλιστα περισσότερο ασεβής έμπηξε μαχαίρι στο πηγούνι του Αγίου και αμέσως έτρεξε καθαρό αίμα. Τότε όλοι όσοι είδαν το θαύμα έφυγαν ο καθένας για το σπίτι του. Ένας ευσεβής Χριστιανός αφού παράλαβε την άγια εικόνα και ήλθε στην θάλασσα, προσευχήθηκε θερμά στον Κύριο για να σταματήσει η φρικτή θύελλα της εικονομαχίας. Έπειτα αφού γύρισε προς την Άγια εικόνα είπε: «Μεγαλομάρτυρα του Χριστού Τροπαιοφόρε Γεώργιε, συ που και στη ζωή και μετά τον θάνατο έκαμες άφλεκτη την άγια εικόνα, διαφύλαξε την και τώρα από την θάλασσα και μετέφερε την όπου εσύ γνωρίζεις και επιθυμείς για να δοξασθεί ο Θεός μας». Και μόλις τελείωσε έβαλε την εικόνα στη θάλασσα.

Ο Άγιος Γεώργιος φρόντισε ώστε η άγια εικόνα να φτάσει στο Άγιο Όρος, όπου και άλλες εικόνες οδήγησε η θεία πρόνοια. Η εικόνα τοποθετήθηκε κοντά στην Μονή Ξενοφώντα όπου έτρεχαν τα ιαματικά όξινα νερά. Υπήρχε μάλιστα εκεί μια μικρή

Μονή αφιερωμένη στο Μεγαλομάρτυρα Δημήτριο. Ακόμα σώζεται ο μικρός αυτός ναός, όπου οι μοναχοί σαν είδαν την εικόνα του Αγίου Γεωργίου την μετέφεραν εκεί γεμάτοι χαρά και ευλάβεια. Ύστερα έκτισαν ναό κοντά στο μικρό ναό. Όταν αυξήθηκαν οι μοναχοί και μεγάλωσε και η Μονή ονομάσθηκε του Αγίου Γεωργίου. Οι μοναχοί γιορτάζουν καθημερινά μαζί με τον Άγιο Γεώργιο και τον Μεγαλομάρτυρα Δημήτριο και τους μνημονεύουν στις απολύσεις των ακολουθιών.

Η άγια εικόνα βρίσκεται στο μεγάλο Καθολικό ναό του Αγίου Γεωργίου στον ανατολικό κίονα του δεξιού χωρού και έχει ζωγραφισμένο ολόσωμο τον Μεγαλομάρτυρα και σε ένδειξη του θαύματος φέρνει και την πληγή στο πηγούνι και το αίμα του είναι πηγμένο σ' αυτή. Μέχρι σήμερα το θαυμαστό φαινόμενο κηρύττει περίτρανα τα πάμπολλα θαύματα που έκανε και κάνει ο Άγιος Μεγαλομάρτυρας και Τροπαιοφόρος Γεώργιος.

Άπολυτίκιον (Κατέβασμα)

Ἦχος δ'.

Ὡς τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτῆς, καὶ τῶν πτωχῶν ὑπερασπιστῆς, ἀσθενούντων ἰατρός, βασιλέων ὑπέρμαχος, Τροπαιοφόρε Μεγαλομάρτυς Γεώργιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον

Ἦχος δ' . Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Γεωργηθεὶς ὑπὸ Θεοῦ ἀνεδείχθης, τῆς εὐσεβείας γεωργός Τιμιώτατος, τῶν ἀρετῶν τὰ δράγματα συλλέξας σεαυτῷ· σπείρας γὰρ ἐν δάκρυσιν, εὐφροσύνη θερίζεις· ἀθλήσας δὲ δι' αἵματος, τὸν Χριστὸν ἐκομίσω· καὶ ταῖς πρεσβείαις Ἄγιε ταῖς σαῖς, πᾶσι παρέχεις πταισμάτων συγχώρησιν.